

Met dank en verontschuldigingen aan Charles Dickens

WWW.LANNOO.COM

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© Uitgeverij Lannoo nv, 2020

ISBN 978 94 014 7074 2

D/2020/45/385

NUR 282

Oorspronkelijke titel: *Comic Classics – Great Expectations*

© Tekst: Egmont books UK.

© Illustraties: Jack Noel, 2020

© Oorspronkelijke uitgever: Egmont Books UK.

© Nederlandse editie: Uitgeverij Lannoo nv, Tiel, 2020

© Vertaling: Edward van de Vendel

Vormgeving: Studio Lannoo

COMIC CLASSICS

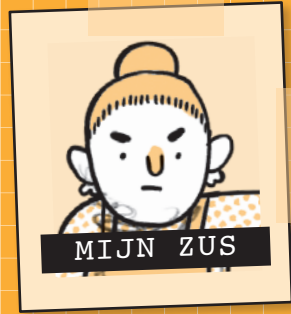
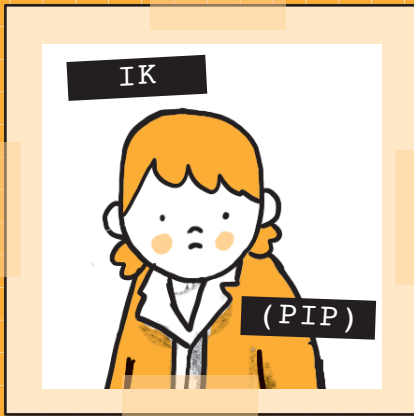
GROTE VERWACHTINGEN

EEN KLASSIEKER VAN
CHARLES DICKENS

MET NIEUWE PLAATJES VAN
JACK NOEL

MET EEN VERTALING VAN
EDWARD VAN DE VENDEL

Lannoo²

MIJN DORP

Satis House
(hier woont juffrouw
Havisham. Het
is heel deftig)

De Drie Blijve
Binnenschippers
(het dorpscafé)

NAAR LONDEN

Kerk

Kerkhof
(hier wonen
Ma en Pa)

De smederij
(hier woon ik)

De zee

Gevangenisschepen

Het moeras
(hier wonen een
paar koeien)

NAAM:

Philip Pirrip

Maar zeg maar
gewoon Pip

LEEFTIJD:

Twaalf

LOCATIE:

Ik woon in de smederij, samen met mijn zus,

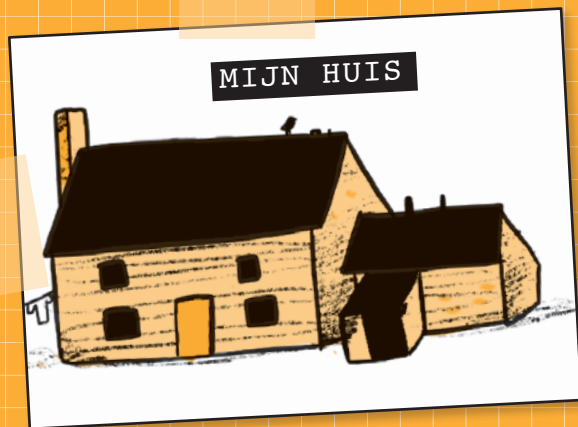
mevrouw Joe, en haar echtgenoot, Joe de smid.

PLANNEN VOOR MIJN LEVEN:

Joe zegt dat ik later smid word, net als hij.

maar soms denk ik dat mij avonturen te wachten

staan in de wereld buiten ons dorpje.

HOOFDSTUK

I

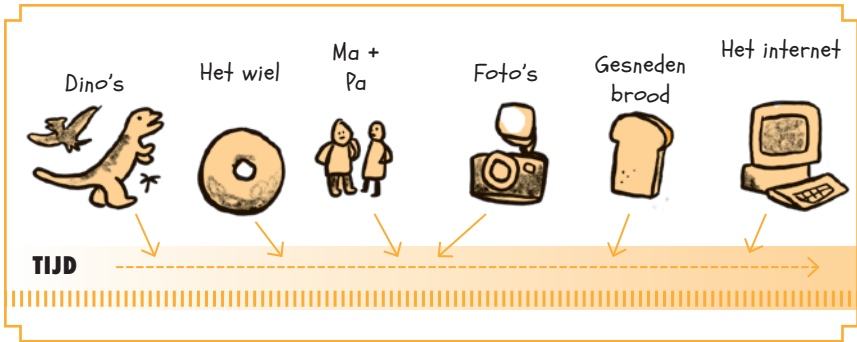
MIJN VADERS ACHTERNAAM was Pirrip, en mijn voornaam Philip, maar toen ik een klein kind was, kon mijn tong er niets langers of duidelijker van maken dan PIP.

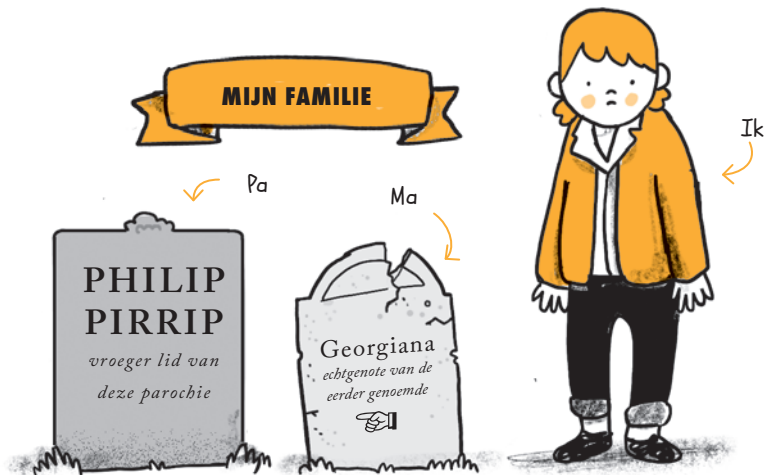
En dus noemde ik mezelf Pip en daarom noemt iedereen mij nu PIP.

Ik heb mijn vader en mijn moeder nooit gezien, en van allebei ook nooit een plaatje (want ze leefden lang voor de tijd van de fotografie).

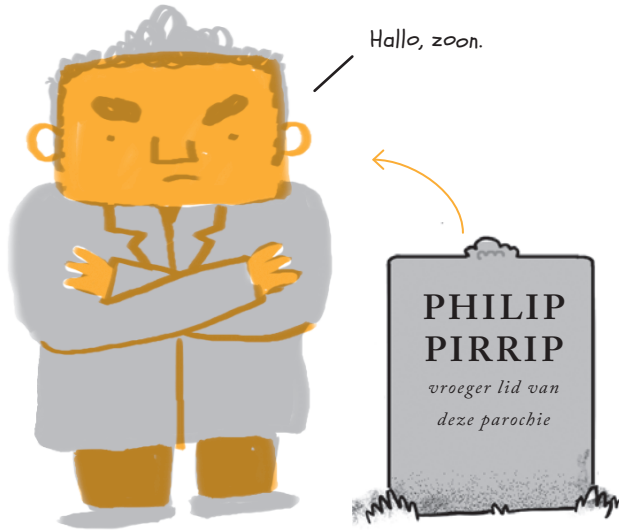

Mijn vroegste ideeën over hoe ze eruitzagen baseerde ik nogal dommig op hun grafstenen.

Door de vorm van de letters op mijn vaders grafsteen kreeg ik het rare idee dat hij een vierkante, stevige, donkere man was, met zwart krulhaar.

Door die van mijn moeder kwam ik tot de kinderlijke conclusie dat ze sproetjes had, en dat ze altijd een beetje ziek was.

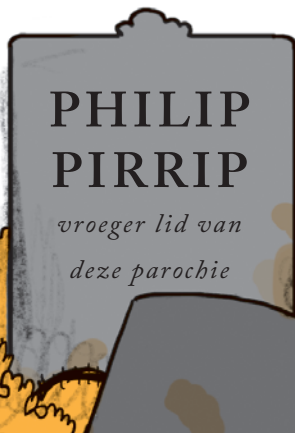
EN ALDUS BEGINT MIJN VERHAAL

Het was een bijzonder gure late namiddag.
Dit met brandnetels overwoekerde kerkhof
lag er somber bij, het was de plek;

waar
PHILIP PIRRIP, *vroeger*
lid van deze parochie,

en ook
GEORGIANA
echtgenote van de eerder genoemde,

begraven lagen.

De donkere, vlakke woestenij achter het kerkhof, doorsneden met terpen en hekken, en met hier en daar grazend vee, was het moeras.

De lage, loodgrijze lijn daarachter was de rivier;

en dat verre, wilde hol waar de wind vandaan kwam razen, was de zee.

En het kleine, bibberende hoopje mens dat voor al die dingen bang begon te worden en in huilen uitbarstte, was PIP.

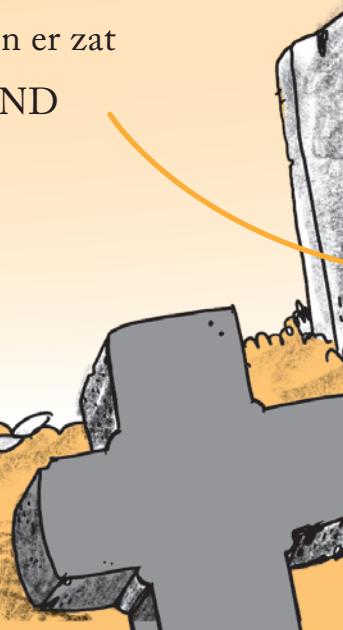
Ik!

KAPPEN MET DAT KABAAL!

schreeuwde een afgrijselijke stem, en een
ANGSTAANJAGENDE MAN verscheen
tussen de graven.

KOP DICHT,
KLEINE ROTZAK,
OF IK SNIJ JE KEEL
DOORMIDDEN!

De man was doodeng,
helemaal in het grijs, en er zat
een **IJZEREN BAND**
om zijn been.

De man droeg geen hoed, zijn schoenen waren kapot en er zat een oude lap om zijn voorhoofd.

De man was kleddernat,
hij zat onder de modder, hij
had snijwonden van vuurstenen,
brandplekken van
brandnetels, schrammen
van doornstruiken.

En hij
hinkte,
en rilde,
en gluurde,
en gromde;

en toen hij me bij mijn kin pakte, klapperden zijn tanden in zijn kop.

‘Zeg me je naam!’ zei de man. ‘SNEL!’

‘Pip, meneer.’

‘Nog een keer’, zei de man. Hij staarde naar me.

‘Pip, meneer. Pip.’

Ik wil weten
waar je woont,

zei de man.

Ik wees naar ons dorp, het lag ongeveer een mijl van de kerk.

Nadat de man me nog even
had aangekeken, pakte
hij me op en hield me
ONDERSTEBOVEN om
mijn zakken leeg te maken.

Daar zat niks in,
alleen een stuk BROOD.
Hij schrokte het op en zette
me op een grafsteen.

‘Bij wie woon jij... stel dat ik je IN LEVEN LAAT,
want daar ben ik nog bijlange na niet zeker van?’

‘Ik woon bij mijn zuster,
meneer – mevrouw Joe Gargery –
de vrouw van Joe Gargery,
meneer, de smid.’

Smid, hè?

zei hij. En hij keek
naar beneden,
naar zijn been.

Toen kwam hij
dichterbij, pakte
me bij allebei mijn
armen, en hield
me zo ver achterover als hij kon.

‘LUISTER EENS EFFE’,
zei hij. ‘Weet jij wat
een VIJL is?’

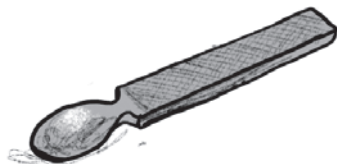
‘Ja, meneer.’

‘En weet jij wat
BIKKESEMENT is?’

‘Ja, meneer.’

EEN VIJL = EEN VIJL

(Om metaal mee te vijlen)

BIKKESEMENT = ETEN

(Om op te eten)

Met elke vraag duwde hij me nog wat verder achterover.

Jij brengt mij
een vijl.

Hij duwde me
achterover.

En jij brengt mij
bikkeusement.

En nog verder
achterover.

Dat breng jij dus
naar mij,

Nog meer
achterover.

WANT ANDERS RUK IK JE
HART EN JE
LEVER ERUIT.

En nog verder.

Ik zei dat ik de vijl voor hem zou halen, en dat ik de losse stukjes eten die ik kon vinden mee zou nemen, en dat ik alles morgenochtend naar hem toe zou brengen.

'DE DUIVEL ZAL JE HALEN

Ik knikte, en hij zette me neer.

Hij sloeg zijn armen om zijn eigen trillende lijf, alsof hij het op die manier bij elkaar probeerde te houden, en mankte naar het lage kerkmuurtje.

Ik zag hem gaan. Terwijl hij zijn weg zocht tussen de brandnetels en de braamstruiken door, leek het alsof hij de handen van dode mensen probeerde te vermijden,

die ze behoedzaam uit hun graven staken,

om zijn enkel vast te pakken

en hem naar binnen te trekken.

Maar nu was ik weer doodsbang, en ik rende aan één stuk door naar huis.

Wegwezen hier!

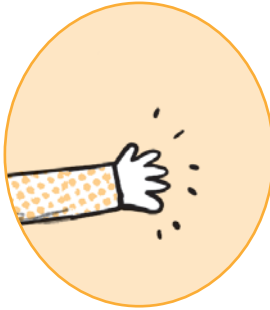

II

Ik bedoel: hoofdstuk twee. Niet hoofdstuk elf. Je dacht waarschijnlijk: wauw, wat ben ik een snelle lezer. Sorry.

Mevr. Joe Gargery
(mijn grote zus)

Haar hand.

Joe Gargery
(de man van mijn zus)

MIJN ZUS, mevrouw Joe Gargery, was meer dan twintig jaar ouder dan ik, en ze had een enorme reputatie in de buurt omdat ze me ‘met de hand’ had grootgebracht. Ik wist niet wat die uitdrukking betekende, en ik wist wél dat ze een harde en sterke hand

had, die ze met regelmaat op haar echtgenoot en ook op mij liet neerkomen, en daarom dacht ik altijd dat we allebei door haar waren grootgebracht

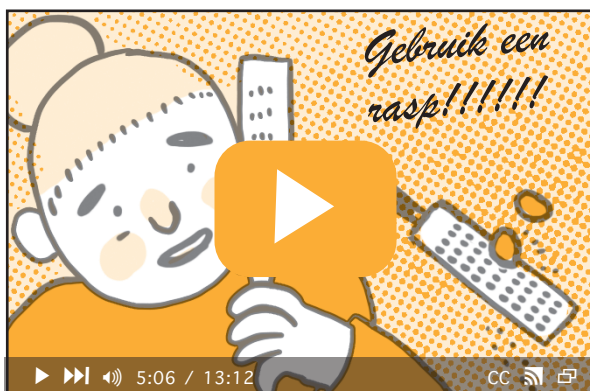
MET DE HAND.

← 'Wie heeft jou met de hand grootgebracht?', dat zegt ze voortdurend.

Joe Gargery was een aardige, vriendelijke, zorgeloze, rare, lieve kerel, zowat even sterk als Hercules, en ook zowat even zwak.

Mijn zus had zo'n rode huid dat ik me soms afvroeg of ze zichzelf met een nootmuskaatrasp waste in plaats van met een stuk zeep.

Rasp-peeling – mijn beautyvlog!!!

Mevr_Joe | 112 views